

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIÓ

NACIONAL DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona, dimecres, 13 d'octubre del 1937

ANY I

NUMERO 201

R JOSEVELT HA TORNAT A PARLAR

« abem positivament que si tots caiem no- v ment en e caos de la guerra, es produirà la destrucció de tot el comerç internacio- n i es provocarà la ruïna de tot el Món»

Washington, 12. — El President Roosevelt pronuncià ahir el seu discurs diürn, que fou radiat. I aquest se potè de moltes que l'han induït a convocar el Congrés.

El President dels Estats Units confirmà i remarca el que havia expressat en els seus dos recentis discursos.

Analisà la situació interior i va combatre enèrgicament els transgressors del "New Deal".

Parlant sobre els "nacionalsistes" a ultrança, posà de relleu que els Estats Units no podien roman- dre indiferents davant la destruc- ció de les més pures essències de la civilització mundial.

"Sabem positiuament — digué- que si el Món cau definitivament en el caos de la guerra, es produirà la destrucció de tot el comerç internacio- nal i provocarà la ruïna de tot el Món. Per nosaltres i per als nostres fills no podem consentir que aquesta hecatombe es porti a cap. Volem que la civilització vis- qui per a nosaltres i per als nos- tres fills." — Cosmos.

RIXO ES UNITAT, A XO.

Hi ha sectors que no es cansen de dir i repetir a crits que són partidaris de la unitat de les organitzacions antifeixistes, i encara reforcen llur desig d'afegir-hi el consabut retruc de la unitat del proletariat, però hom comprova, cada dia més, que volen noueta unitat a condició que ells puguin anar tant la seva...

A l'ò de la generositat — que en el cas de determina sectors no ho seria mai — és una mentida. Hi ha qui res no era i ara és alguna cosa gràcies a aquest mateix sentiment de la unitat. Una certa belletrista donada a qui no la mereixia en començar el moviment facciós, és convertit automàticament en un tracte d'igualtat, del qual, després, hom ha fet un abús intolerable. No és que la nostra Organització es pendeixi de la seva generositat, car, en tenir-la, no ha fet sinó complir un deure elemental de tot sector sincerament antifeixista, la qual cosa ha servit, ensems, perquè els aprofitadors restessin de cos present, tal com són.

No se'n pendeix, la nostra Organització, i si nosaltres en fem retruc és senzillament per a fer observar el corrent "unitarista" de determinats sectors que no eren res quinze mesos enrera, que ara són quelcom i que no cessen de maniobrar per a l'èsser-ho tot, malgrat representar ben poca cosa, a menys que els valors falsos puguin tenir alguna representació.

Ens referim a la nova estructuració dels Consells Municipals. Dels nous Municipis n'és eliminada la representació del P. O. U. M., i els llocs dels representants d'aquest són adjudicats, potser en una forma massa hàbil, al Partit Socialista Unificat. Per què? Potser seria més adient que ens preguntéssim per què hom ha eliminat la representació del P. O. U. M.; perquè si ens ho preguntàvem, hauríem de recordar que el Decret reorganitzant els Consells Municipals no és una cosa nova, ans al contrari, és una cosa que ha anat rodant uns mesos d'ací d'allà per a néixer, a la fi, amb força.

La qüestió que es debat — si deixem de banda l'estigma que hom vol clavar al P. O. U. M. — és que el P. S. U. C. creixi en representació i tingui paritat amb la C. N. T. I no és pas que a aquesta li dolgui, no. La C. N. T. té altres interessos que li reclamen l'atenció i massa companys que han de desatendre'ls per a tenir cura dels interessos municipals. El que li dol és el procediment emprat i la intenció egoista que el guia, i tot això sense deixar d'escriure un desig d'unitat antifeixista i d'unitat proletària.

EL JAPO HA RESPOST A LA SOCIETAT DE NACIONS

Com era d'esperar, diu «que Xina és l'única culpable de l'extensió del conflicte a Xang-Hai i a altres punts, i que ha violat el Tractat del 1932»

Genebra, 12. — Ha estat publicat el text oficial de la nota publicada pel Ministeri d'Affers Estrangers del Japó, en resposta a la condemna- ció moral del Consell dels Països de la Societat de Nacions. Diu així:

"La Societat de Nacions ha declarat que l'acció que està desenvolupant el Japó a la Xina constitueix una "violació" del Tractat de les No Potències i del Pacte Briand-Kellogg, i el Departament americà d'Estats ha publicat una declaració redactada en aquest mateix sentit. La realitat és que am- bides declaracions posen de relleu una lamentable manca de comprensió de la realitat dels fets, atès com de les veritables intencions del Japó, la qual cosa depotja profundament el Govern nipó.

L'actual conflicte sino-japonès té el seu origen en l'atrocitat injustificada de les tropes siniques contra les tropes de la guarnició japonesa, les quals, en virtut d'un Tractat fran-

cès, van instal·lar en legitimitat al nord de Xina. Aquestes tropes japoneses que es trobaven fent exercici en el moment d'escalar el conflicte, constituïen un contingent esgü. En aquell moment, els efectius de la guarnició japonesa es trobaven escampats per diferents punts del país i es dedicaven als habituals exercicis patriòtics propis del temps de pau.

Després de rompre les hostilitats, el Japó feu tot el que pogué per tal d'arribar a un aranjament immediat de l'incident, sacrificant, albué, avantatges estratègics.

Aquesta fets són prova per a demostrar que l'acció de les forces japoneses no fou de cap manera premeditada, sinó únicament defensiva. Sense cap dubte possible, Xina és l'única responsable de l'extensió del conflicte a Xang-Hai i a d'altres llocs de la Xina Central. Xina és la qui ha violat obertament el Tractat del 1932 sobre el

resol de les hostilitats, en concentrar efectius considerables, el nombre total dels quals ultrapassa la xifra de 40.000 homes, a la zona desmilitaritzada, i ha intentat d'annul·lar el nostre cos de desembarcament, el qual aleshores estava integrat per 3.000 fusellers marins i d'exterminar els 30.000 japonesos que hi havia a la concessió, entre els quals hi havia gran nombre de dones i infants.

El desenvolupament posterior de la nostra acció militar a Xina ha estat inevitable a causa de les operacions hostils de la Xina, la qual, en voler continuar ignorant la nostra tàctica d'arranjament amistós, ha mobilitat i llançat contra nosaltres exèrcits considerables.

L'actual acció del Japó consisteix a recórrer a mitjans de defensa que li són imposats per les provocacions meditades de la Xina. El que el Japó vol obtenir ara és únicament que la Xina renunciï a la seva política anti-japonesa i que, mitjançant una lliure col·laboració sino-japonesa, s'establís a la Xina una pau perdurable. Aquesta objectiva no suposen la intenció de portar a terme cap adquisició de territoris, i a la llum dels actuals desenvolupaments cal declarar en veu alta que la present acció del Japó a la Xina no es troba, en absolut, en contradicció amb els Tractats actualment en vigència.

Els dirigents siniques escolten les intrigues d'elements comunistes que, persistint en intencions criminals, s'apropien de les actuals hostilitats per a intentar agredir els drets i interessos del Japó a Xina. A ella cal acusar de comprometre la pau del Món i de violar l'esperit i la lletra dels Tractats en vigor." — Cosmos.

LA PAU AL MEDITERRANI

(De "Klafteradtach")

Violent incendi en una fàbrica de pneumàtics

L'ACCIDENT DEIXARÀ SENSE FEINA MOLTS MILERS D'OBRERS

Clermont Ferrand (França), 12. — Durant la passada matinalada es declarà un formidable incendi a les fàbriques Bergougnan, que es dedica a la fabricació de pneumàtics. El foc s'empenyí ràpidament de nombrosos pavellons abarrota de material extra-combustible. Immediatament es concentraren els bombers de tota la regió, els quals treballaren de valent i aconseguiren localitzar el foc a les tres de la matinalada, o una hora després d'irrompèr. Les pèrdues són enormes, encara que resulta impossible d'avaluar-les exactament. Sembla que han quedat destruïdes grans quantitats de cautxú i de productes ja elaborats. — Cosmos.

a l'estimació total del grandios incendi, la qual cosa no s'aconseguí fins cinc hores després d'haver el foc. Afortunadament només cal lamentar algunes conseqüències.

Oficialment, res no s'ha comunicat encara sobre les causes de l'incendi, del qual es tem que detall sense treball diversos milers d'obres. — Cosmos.

NO HI HA HAGUT VÍCTIMS

Clermont Ferrand, 12. — Després de circumstanciar l'incendi, els bombers prossegueixen llurs treballs fins

El dia 20 es reunirà el Parlament iugoslau

Cinc partits de l'oposició han redactat un document demanant una llei provisional per tal que es procedeixi a l'abolició de la Constitució del 3 de setembre del 1931

Belgrad, 12. — Per al dia 20 de l'actual ha estat convocat el Parlament iugoslau. En vigílies de la seva reobertura, els cinc partits de l'oposició sèrbia i croata han redactat la tornada al parlamentariisme lliure en un document autèntic entre les cinc parts interessades el dia 7 de l'actual. En aquest document es demana un llei fonamental provisional per la qual es procedeixi a l'abolició simultània de la Constitució del 3 de setembre del 1931. Aquesta llei fonamental conté els principis fonamentals de l'Estat, els quals es troben fora de discussió, i serà vàlida fins l'entrada en vigor de la nova Constitució. En la Llei Fonamental seran inserides les disposicions següents:

El Govern haurà de donar les més àmplies garanties que les elccions per a les Constitucions seran completament lliures, de manera que pugui ésser expressada i l'expressió la veritable voluntat del poble. El Govern serà responsable davant l'Assemblea Constituent, segons els principis del parlamentariisme. — Cosmos.

EL «PREMIER» IUGOSLAU ARRIBARÀ DEMA A LONDRES

Avui ha conferenciat amb Chautemps

Londres, 12. — Demà, dijous, es esperat en aquesta capital, procedent de París, el President del Consell i ministre de Relacions Exteriors de Iugoslàvia, Stoyadinovich. Se sap que aquest s'entrevindrà amb el "Premier" Chamberlain i amb el ministre de l'Exterior, Eden. Stoyadinovich romanà a Londres el dijous i el divendres. Haurà a més de retorn a Belgrad per abans del dia 20 de l'actual, i tal com en aquesta data tindrà lloc la sessió de reobertura de la Skupstina o Parlament d'Iugoslàvia.

Segons una altra versió no és segur que el "Premier" iugoslau parli amb el seu col·lega britànic, Chamberlain, en canvi, arriba a celebrar diverses entrevistes amb Eden i examinaran la situació internacional en general i, especialment, els assumptes que interessaven als dos països. Se sap igualment que Stoyadinovich i Eden conferenciaran sobre l'estat actual de les relacions entre Hongria i Iugoslàvia, les quals, últimament, han millorat considerablement. — Cosmos.

¿Procediran França i Anglaterra a una ocupació pacífica de Menorca?

Londres, 12. — Hom expressa el convenciment que el Consell de ministres d'avui no adoptarà cap decisió d'"excessiva energia". Els corresponents dels periòdics londinencs a Berlín comunicaven que el Govern alemany segueix amb gran interès tot el que fa referència a les converses franco-britàniques respecte d'Itàlia. Alguns periòdics liberals segueixen parlant amb insistència, aquest matí, de l'eventual ocupació pacífica de Menorca per França i Anglaterra, com a garantia de aguerret davant l'ocupació de Mallorca i Eivissa pels italians. — Cosmos.

Davant la decisió de França d'obrir la frontera pirenenca

Es molt probable que se suprimeixi l'embargament de mercaderies destinades a l'Espanya lleial

CHAUTEMPS I ELS MINISTRES

París, 12. — El cap del Govern, Chautemps, ha reunit diversos ministres al Palau Matignon. Entre els reunits es troben els ministres de Negocis Estrangers, Guerra, Aire i Marina. Se suposa fonamentalment que estudiaran la deguda ordenació entre els diferents departaments, davant l'eventual decisió de França de procedir a la reobertura de la frontera dels Pirineus. Com és sabut, demà, dijous, celebrarà el Govern francès el Consell de ministres, en el qual seran ana-

minats els acords o les suggerències del Consell que està celebrant avui el Govern britànic. — Cosmos.

AMB CARACTER TEMPORAL

París, 12. — "Si s'obre la frontera amb Espanya, s'adoptarà aquesta mesura amb caracter temporal." Així se declara de font responsable.

Del mateix origen s'informa que és molt més probable que se suprimeixi l'embargament de les mercaderies destinades a la República espanyola. — Cosmos.

Els espanyols repatriats

París, 12. — Segons la Premsa, el nombre d'espanyols repatriats al seu país per la frontera catalana s'eleva a uns 15.000, mentre per la frontera basca n'han entrat a la Península uns 1.000. — Cosmos.

AMOR PERILLOS

No m'oblidaràs, Benet...? No, Mai! Ho he declarat públicament.

El conseller de Governació i Assistència Social parla del manteniment en els Consells Municipals dels representants de la Confederació Nacional del Treball

SBERT TAMBE HA FET REFERENCIA AL PROBLEMA DELS REFUGIATS A CATALUNYA

El conseller de Governació i Assistència Social, Sbert, en rebre aquesta tarda els periodistes els ha fet les següents manifestacions: —Vull referir-me al Decret del meu Departament publicat dies en-rens. En primer lloc, el Decret que regula la constitució i funcionament dels Ajuntaments de Catalunya, el qual és conseqüència d'una transacció de tota els sectors representats al Govern de la Generalitat que fou aprovat per unanimitat.

cepte ens hauria portat a canviar els Ajuntaments cada vegada que es modificava el Govern de la Generalitat, la qual cosa, per bé que a l'altre costat del Govern dels Consells Municipals que no són formats a conseqüència del sufragi popular, era evidentment perjudicial.

ajuntaments aquells que ja tenien en vetns del poble. Finalment —digué— vull remarcar un altre aspecte del Decret. Els càrrecs de regidor municipal, conforme a la llei municipal catalana, són obligatoris i, en aquests moments, comporten deures més indubiables que mai. Ja se les grans dificultats que venen als Ajuntaments a resoldre llurs problemes, però les necessitats superiors de la guerra i la responsabilitat que tots tenim en aquests moments, no permeten de sortir-se del compliment de cap dels deures de la regidoria.

L'ACTIVITAT DIPLOMATICA

Hom espera amb interès la declaració oficial d'Alemanya sobre la neutralitat i inviolabilitat de Bèlgica Renovació per deu anys del Pacte de no agressió entre França i Iugoslàvia Les decisions que adoptarà Anglaterra avui, són esperades frenèticament

París, 12. — L'activitat diplomàtica a l'Europa Occidental és extraordinària, així com el canvi de visites entre alta personalitat dels diferents països. Amb tot, pot afirmar-se que el màxim interès se troba concentrat avui en l'atenció declaració oficial que farà Alemanya, d'un moment a l'altre, respecte a la neutralitat i la inviolabilitat de Bèlgica. I en les negociacions franco-britàniques per tal d'ordenar una línia comuna de conducta entre París i Londres, davant la resposta negativa d'Itàlia a la nota franco-britànica.

ajuntament

Dilluns vinent començaran les classes per a adults en els Grups Escolars i Escoles Nacionals

Dilluns vinent, dia 14, començaran als Grups Escolars i a les Escoles nacionals, que s'anunciaran oportunament a la Premsa, les classes per a adults, nois i noies. L'horari serà de dos quarts de set a dos quarts de nou del vespre. Els mestres que han sol·licitat de col·laborar en aquestes classes, i que per tot el dia de demà, dijous, no hagin rebut cap notificació, són pregats de passar per l'Oficina d'Ensenyament Primari i complementari de l'Ajuntament de Barcelona per tal de recollir-la.

AVIS DE CASAMENT L'Aldia ha rebut de l'alcaldia del VIII Districte de París, l'avis de publicació de l'estat civil relatiu a l'anunciat casament entre Josep Oriol Guimet i de Bufarill, advocat, domiciliat a París, Rue Vaneau, 25, i abans a Barcelona, Fortafranca, 13, i a l'Oficina de Matrimoni, sense professió, domiciliada a París, Rue de Meaux, 4, i abans a la dita ciutat, Rue

Els jueus inofensius seran expulsats d'Alemanya

Berlín, 12. — Als centres oficials han confirmat les notícies circulades aquesta dia, que el cap suprem de la "Gestapo", Herr Himmler, publicarà immediatament un nou decret en el qual ordenarà la llibertat de tota els jueus inofensius que es troben detinguts en els camps de concentració. Aquest decret serà únicament per a aquells que no tinguin cap acusació de caràcter polític en la seva detenció, i aquesta s'haurà resultat únicament per haver jueus. No es cregui que el nou decret enlloci un gest d'humanitat de cap de la "Gestapo". Es tracta simplement de deixar lloc en els camps de concentració per als perillous enemics de l'Estat, entre els quals s'han començat a practicar detencions en massa. Els jueus, actualment en els camps de concentració, no seran alliberats si abans no s'avenen a signar una declaració comproment-se a sortir d'Alemanya, un cop alliberats, per a no tornar més.

Aquest número ha passat per la censura

PERFILS

El problema del salari mínim vital

El dia 7 del mes en curs aparegué en el "Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya" un Decret de Presidència per a la creació de la Comissió Reguladora dels Salaris. Segons el preambule del mencionat Decret, es tracta d'establir "un salari mínim vital" que deixi a cobert les necessitats individuals i col·lectives dels treballadors en relació amb el promedi de vida que s'organitzarà. Diu així: "La convulsió que travessa el nostre país altera incessantment els preus dels articles bàsics per a la vida dels treballadors i produeix el consegüent trastorn en la seva economia per la manca del poder adquisitiu del salari i la impossibilitat de cobrir les seves necessitats.

Es fa, doncs, precís d'establir una regularització de salaris per tal que les disponibilitats de les famílies treballadores no resultin excessivament desproporcionades a la justa satisfacció d'aquelles necessitats. Per altra part, la valoració del salari repercuteix damunt de l'Economia general, per tal com eleva el poder adquisitiu de la massa i, en augmentar el consum, dona majors activitats als elements industrials i comercials que operen en el mercat. Com és, per tant, tractar curiosament aquest problema del salari i ajustar-se les solucions a les circumstàncies excepcionals que vivim.

Evidentment, aquest problema és d'una importància transcendental i sorprèn més del compte veure el poc interès que li han prestat les Organitzacions Sindicals obreres. Volem atribuir semblant oblit a l'excés de preocupacions serioses que pesen damunt de les Centrals Sindicals; però desitjarem que la C. N. T., pel compte que li té, se n'ocupés amb especial atenció des dels respectius Sindicats, a fi d'aportar-li la seva col·laboració i fer més plànera la tasca que vol emprendre el Govern de la Generalitat, car no hem de negligir ni un sol moment el paper rellevant que juguen els Organismes Sindicals en l'Economia general del nostre país.

Així mateix, el Decret de Presidència citat, disposa l'ordre de constitució de la Comissió Reguladora dels Salaris: "Article segon. — La Comissió Reguladora dels Salaris estarà integrada pel President del Consell d'Economia de Catalunya, com a President; pel Vocal-ponent de l'estudi de regulació dels salaris del Consell d'Economia, com a vice-president; pels directors generals de Treball, del Transport i de Proveïments o les persones que ells expressament deleguin; pel director de l'Institut d'Investigacions Econòmiques, com a secretari, i pels Vocals-presidents de cada un dels Consells Generals d'Indústria constituïts provisionalment d'acord amb el Decret del 13 de setembre del 1937."

Altrament, la Comissió Reguladora dels Salaris fixarà, a partir del mes de novembre, l'índex mensual del cost de la vida a Catalunya, que serà publicat en el "Diari Oficial de la Generalitat, i establirà "la relació de salaris mínima que hauran de regir a les diferents regions del territori català". Com pot comprendre's amb les limitades dades que deixem transcrits, hom vol procedir a una reorganització econòmica fonamental. No volem escatir ara, bé que dintre de poc ens tocam a ocupar d'aquest importantíssim problema, el que té de bo o dolent amb referència als nostres punts de vista econòmics. Només hem de recomanar una cosa més que la nostra Organització aculli amb el tacte degut el Decret de Presidència per a la creació de la Comissió Reguladora dels Salaris. Els advertiments mai no són sobrats. Les advertències mai no són sobrees.

J. Anselmo

Aquest número ha passat per la censura

XINA SERA LA TOMBA DEL FEIXISME JAPONES

El Japó s'ha llançat a la conquesta de la Xina amb la mentalitat d'un jugador en derrota

M. Ahmet Emin Yalman, en el seu diari turc "Tan", parla de l'atmosfera de guerra que es respira a Europa, com a conseqüència de les provocacions cada dia més freqüents i atrevides dels dictadors del feixisme. En llurs somnis d'imperialisme, els Estats totalitaris no comptaven amb la resistència dels pobles atacades, que declarats llurs plans i posen en evident perill la pau del Món, que amb tanta fermesa defensen els Governos democràtics. Diu així el notable escriptor internacionalista: "En els començaments de la guerra civil espanyola, els diaris van publicar la següent nota: "Els anglesos que arriben a Gibraltar per a canviar de clima, van abandonar llurs seients en un pujol, per a seguir les incidències d'un combat naval, en el qual preïden per les fortes deus del hondo que lluiten a Espanya." "Es tractava d'una petita cinematogràfica, d'un somni, o realment d'una batalla per a exterminar-se? No arribaven a adonar-se de la realitat del fet. Avui tampoc no arriben a despenjar-se d'aquesta impressió. "El "submarí desconegut" és el títol d'un film d'aventures? "Es cert que un submarí que anagi el seu embutxo d'ua a la mort és no combatent precisament en zones que no són les d'operacions? Entre els Soviets i Itàlia s'han creuat notes que poden ésser el començament de les hostilitats. A Xina, centenars de milers d'hommes humans es disposen a lluitar; i milions d'hommes, darrera d'ells, esperen ésser canó de canó, Anglaterra, Rússia i Itàlia, es disposa a cridar el seu ambaixador en el Japó i a trencar les relacions amb aquest país. Nord-Amèrica, davant el bloqueig de Xina i del perjudici en els seus interessos, es decideix a seguir un camí paral·lel al de la Gran Bretanya. "En un director d'escena qui inventa totes aquestes notícies sensacionals, per a donar-les al públic, avia de semblar-se? O és que, als vint anys de la II del drama de la guerra mundial, els homes es troben tan privats de voluntat i de bon sentit, que arriben fins i tot a admetre la idea de noves i més horribles guerres d'agressió? Quan s'ha arribat a esborrar aquesta primera vacil·lació, hom comprova amb horror que no es tracta d'una petita, ni cosa que s'hi assembli. Existeixen realment un terrible realitat. Uns homes que tenen entre mans els destins d'unes nacions, juguen una partida cruel per a salvaguardar els seus llocs de preeminència. La propaganda tendenciosa que redactaven, amb exercici i sense parar, ha renegut els serveis de les nacions fins al límit que en aquest joc de fortuna s'ha arribat al punt que resta plantejat el dilema de "guanyar-ho tot o perdre-ho tot". Anàlisis sobre aquesta situació la posició del Japó. Els japonesos són gent sobria, treballadors, amb un gran esperit de sacrifici. Per a portar una nació primitiva al nivell del món civilitzat, han treballat nit i dia i durant tres generacions. I en certes oportunitats han assolit resultats sorprenents. Durant el curs de les guerres amb Xina, ha obtingut, el Japó,

amb poques despeses, enormes beneficis. Ha aconseguit nous territoris per a la seva futura guerra contra Rússia. El Japó té tan sobri i treballador s'hagués consagrat a obres de pau i hagués dedicat totes les seves forces al progrés industrial, captant-se la col·laboració dels vi-venços, comptaria amb grans fonts de prosperitat per al comerç, amb els 400.000.000 de consumidors de Xina, i hauria fet un paper de primer ordre entre les nacions del Món. Però el Japó ha seguit camins contraris. Ha utilitzat, per a la preparació d'una guerra d'agressió, tots els recursos del país, potre d'ell mateix. En el Nord, sobretot, la situació econòmica del poble adquireix uns tals caràcters que la paraula "misèria" és poca cosa per a descriure-la. L'ocupació de la Manchúria, en lloc d'alleujar o atenuar la situació interior del Japó, l'ha agreujada. El drac xinès, que al principi no podia oposar cap mena de resistència, s'ha desvetllat del seu somni secular. S'ha decretat el "boicot" a les mercaderies japoneses. S'ha erexit el seu potent exèrcit regular i una poderosa força aèria. Exèrcits nacionals que porten al davant diplomats d'Oxford, Columbia i Harvard, amenaçen portar arreu la pau del protectorat japonès del Manxúria. El Japó ha vist el "peüll roig". En altres ocasions va actuar amb la major prudència; ara ho fa obligat tot. S'ha llançat damunt de Xina amb la mentalitat d'un jugador en derrota. Serà amo de la Xina del Nord amb els seus milions d'habitants o sucumbirà. Per a l'observador dels esdeveniments l'anyada és evident que el Japó trobarà la seva mort a la Xina. Exerccis tan poderosos com Rússia, Nord-Amèrica, Anglaterra i França, faran tot el possible per a mantenir i ajudar la Xina, que ha provat per primera vegada l'emoció del sacrifici per la causa de la llibertat del país, la tomba del Japó. La vida miserable de la joventut polonesa Varsòvia, 12. — La Premsa burgesa polonesa publica algunes vegades xifres que se refereixen a la situació dels treballadors. Xifres escasses i fragmentàries. Però, amb tot i això, hom pot jutjar per elles l'amarga sort que és reservada a la joventut de Polònia. 1.500.000 nens d'edat escolar, sense escola. En 2.913 escoles, hi ha un mestre per cada 250 alumnes. 29.003 joves, menors d'edat, condemnats pels Tribunals, per diferents delictes, en el transcur d'un any. 8.500 senyors atropcats a Varsòvia. El 30 per 100 d'inòcits per al servei militar, per motius de salut. Els carrers de les grans ciutats són plens de memora, lladregots i nens pedolaires. El Govern feixista de Polònia ha retirat, recentment, els drets electorals als joves de 20 a 24 anys.

L'EFICACIA DE LA REVOLUCIO ESPANYOLA

La Indústria Vidriera i el seu Art

VIII

Ja heu vist aquell home cobert amb una careta protectora... Ja heu vist aquell home cobert amb una careta protectora...

canó de l'art de l'endimentament i del color; de la visió i de l'estètica... canó de l'art de l'endimentament i del color; de la visió i de l'estètica...

Vista de muntanya. — Per a exercitar, sem l'anterior.

treballador, ja que aquesta sort tan fàcilment penetra també pels porus... treballador, ja que aquesta sort tan fàcilment penetra també pels porus...

la mateixa manera que se serveix dels nostres fills. Tant de ho que collim...

la mateixa manera que se serveix dels nostres fills. Tant de ho que collim... la mateixa manera que se serveix dels nostres fills. Tant de ho que collim...

Després de parlar dels cristalls i de les rajoles de vidre... Després de parlar dels cristalls i de les rajoles de vidre...

Si ja continuem parlant de tècniques; si que em pertoca anar-hi... Si ja continuem parlant de tècniques; si que em pertoca anar-hi...

La Grècia antiga ja té, quan els seus homes esculpien els frisos... La Grècia antiga ja té, quan els seus homes esculpien els frisos...

plàstiques i harmòniques, més que tot seguit pren vida en la seva imitació... plàstiques i harmòniques, més que tot seguit pren vida en la seva imitació...

Dins un criteri limitat, no és admissible el sistema actual de la indústria... Dins un criteri limitat, no és admissible el sistema actual de la indústria...

Des de la seva arribada a Barcelona, he tingut ocasió de presentar... Des de la seva arribada a Barcelona, he tingut ocasió de presentar...

Totum, mentre expressa la seva natural indignació, pregunta: per què... Totum, mentre expressa la seva natural indignació, pregunta: per què...

Després de quatre anys, Bèlgica va sofrir al mateix temps que la guerra... Després de quatre anys, Bèlgica va sofrir al mateix temps que la guerra...

Agència herètica població es troba cada dia amb el terrible dilema... Agència herètica població es troba cada dia amb el terrible dilema...

ERA COSA PREVISTA.

Ahans de la resposta italiana a la nota anglo-francesa... Ahans de la resposta italiana a la nota anglo-francesa...

ALS INDIGENES, NI EL SALUT

El «Financial Times» diu que Anglaterra està disposada a obrir... El «Financial Times» diu que Anglaterra està disposada a obrir...

A FAVOR DEL POBLE XINES

El «New York Times» diu que el poble xinès està disposat a... El «New York Times» diu que el poble xinès està disposat a...

ITALIA VOL LA GUERRA

El «Financial Times» diu que Itàlia està disposada a obrir... El «Financial Times» diu que Itàlia està disposada a obrir...

DIU «GIUSTIZIA E LIBERTÀ»

El «Financial Times» diu que Itàlia està disposada a obrir... El «Financial Times» diu que Itàlia està disposada a obrir...

NON PROE MISERABLES PER A PROCEDIR D'AGUESTA MANERA

Segons el «New York Times», Itàlia prepara una gran ofensiva... Segons el «New York Times», Itàlia prepara una gran ofensiva...

NO RENUNCIEM A LA VICTORIA

«Grona C. N. Y.», diu el matí, publica a manera d'editorial un interessant manifest de la F. A. I. «No una pasó atre para ganar la guerra i ser llibre. En a l'última frase de Durruti ha estat en totos los momentos la conciencia de los españoles. «RENUNCIAMOS A TODO, MENOS A LA VICTORIA». Que esto es verdad lo hemos demostrado demostrando con nuestra serenidad provocaciones de otras fuerzas antifascistas que desde Cataluña y Aragón pudieron haber llevado a todos a un desastre tremendo. Queda congnia ha estado adentrado en lo más íntimo de nuestra carne lo demuestra que no hemos desistido de la justa rebelión cada vez que con pertinaz insistencia se atacaron las conquistas del proletariado español, se atropellaron sus centros de reunión e ideas, se desbarataron sus filiales colectividades que aseguraban la existencia de hombres liberados cuando menudas informaciones y recurriendo a los cargos más arbitrarios. Con firme dignidad hemos protestado, pero aceptando el re-

Un darrera l'altre amb destí a Espanya.

Un darrera l'altre amb destí a Espanya. Ara estan a punt d'èsser demanats... Un darrera l'altre amb destí a Espanya. Ara estan a punt d'èsser demanats...

En molts llocs, la demanada de soldats per a Espanya s'ha...

En molts llocs, la demanada de soldats per a Espanya s'ha... En molts llocs, la demanada de soldats per a Espanya s'ha...

Les solides activitats...

Les solides activitats... Tigris estan en completa... Les solides activitats... Tigris estan en completa...

Comença ja a ésser hora que els obrers italians despartin...

Comença ja a ésser hora que els obrers italians despartin... Comença ja a ésser hora que els obrers italians despartin...

LES COMARQUES PARLEN

L'ESTRATEGIA JAPONESA... «Llibertat, de Malaga, no és... L'ESTRATEGIA JAPONESA... «Llibertat, de Malaga, no és...

El Congrés nord-americà

Washington, 13.—El President Roosevelt ha convocat el Congrés... Washington, 13.—El President Roosevelt ha convocat el Congrés...

Un príncep antifeixista

Roma.—El príncep italià de Mòdena ha compartit avui davant del Tribunal especial de seguretat de l'Estat.

L'ORDRE PUBLIC

ES DESTINGUDA UNA DONA ACURADA D'HAYER COME UN ROBOTARI... Ha ingressat als calabans del Jutge de guàrdia Antonio Calvo Roviera, acusada d'haver robat a Lluís Josep de casa seva de Colons del Besòs, els moltes que tenia.

SOMNI MUSSOLINIA

El Comitè de Neutrals (?) i res de voluntaris; gent que vingué per força

AL CAFE

¿ES QUE JA HA ESTAT IMPRESA «L'OBRA» DE PUIG I FERRATER?

—He de suposar que sempre estarem en desacord... ¿Es que ja ha estat impresa «L'obra» de Puig i Ferrater? —No amb aquesta oportunitat de Puig i Ferrater... —No amb aquesta oportunitat de Puig i Ferrater... —No amb aquesta oportunitat de Puig i Ferrater...

DE RE CIENTIFICA

Destruït per un incendi el globus que en diverses ocasions l'havia portat a l'estratosfera, Piccard vol construir-ne un altre que li permeti arribar a 30.000 metres

El panorama, en aquestes altures, és que'com del que pocs homes en tenen noció

Amb l'ànim de contribuir a la divulgació d'un tema que considerem del tot interessant... EL NOU GLOBUS DE PICCARD TINDRA 60 METRES DE DIÀMETRE I UNA CABUDA DE 10.000 METRES... Els raigs còsmics... EL EXPERIMENT CATALÀ 3.000.000 DE FRANCS

FRANCO HA SIGNAT UN COVENI AMB ITALIA. ES TRACTA DE TRES MIL MILIONS DE LIRES

Madrid 13. — Un periòdic publicat aquesta nit... La delegació xinesa invitarà pel Govern, es troba a València... València, 13. — Es troba en aquesta ciutat la delegació xinesa que, invitada pel Govern de la República, veurà tota la zona litoral.

institueix els veedors d'ofici. Aquests havien de conèixer de totes les irregularitats comeses pels industrials. El mateix rei concedeix als magistrats municipals, l'any 1319, l'autoritat suprema de la policia gremial. El 4 de gener del 1325, una Cèdula Reial de Jaume II confirma les noves ordenacions dels teixidors i tintorers de Barcelona, i el 1930, Alfons IV aprova la institució de les confraries de comerciants, paraires, teixidors i tintorers, o sia de les associacions creades per complir amb les practiques religioses i la beneficència.

els productors es movien dintre un cercle de ferro. No eren el que avui entenem per fabricants; eren, senyalament, mestres d'un ofici determinat, amb un limit de guany en el producte, que la col·lectivitat establia prèviament. L'estructura interior del gremi responia a l'organització jeràrquica següent: Aprenent, oficial, mestre. Per ascendir d'una categoria a una altra de superior, era necessari examinar-se i ésser aprovat. Unes ordenacions del 1534 disposen que ningú no podrà exercir de mestre si no ha complert els 30 anys, i que l'aprenentatge s'ha de començar als setze.

termini de vuit dies al mestre quan volgués deixar-lo. Aquest acord ens fa entendre que ja existien dues forces: oficials i mestres. Amb el temps ambdues potències van augmentar la seva magnitud i les discrepàncies sovintejaren. En arribar al segle XVI fou disposat que els plebs i diferències entre paraires, teixidors i altres oficials i llurs patrons o mestres fossin resolts en primera instància per uns jurats mixtos en els quals intervingien els cònsols de l'ofici, i en segona instància pel Veguer o Batlle. En aquell moment el gremi ja estava ferit de mort.

D'altra banda, la reducció del cost de la mà d'obra era una cosa imprescindible per al capitalista. Agreguem a aquests dos factors — la reestructuració moral i material de l'organització del treball i el liberalisme agut —, l'enfargec de pronunciamientos i camés polítiques, i tindrem l'ambient del més sabordis del segle XIX. Es sabut que els moviments polítics del període comprès entre la Guerra de la Independència i el desastre colonial o, més concretament, entre Ferran VII i Alfons XII, han estat explicats i analitzats detingudament. Però no ho han estat els moviments socials. Al lector d'una història del segle passat no li és possible d'apreciar d'una manera completa l'evolució general d'aquest llarg període, que no per considerar-se dels menys gloriosos deixà d'ésser dels més importants de la història de la nostra terra.

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I TALLERS:
 Carrer Consell de Cent, número 262
 Telèfons: Administració... 26418
 Redacció... 26227
 Tallers... 22371

SUBSCRIPCIONS
 Barcelona, un mes... Ptas. 2'50
 Península, un mes... " 2'50
 Amèrica i Filipines, trimestre... " 10'50
 Els altres països, trimestre... " 12'00
 NÚMERO SOLT: 15 CENTIMS

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIÓ **IT** NACIONAL DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona, dimecres, 13 d'octubre del 1937 ANY I NUMERO 201

ADAPTACIÓ AL AMBIENT DE GUERRA

Ara que les passions resten quietes i que la comprensió suavitzava les conductes, pla podem parlar-ne, de l'adaptació dels discòls, dels republicans de sempre, a les lleis que la guerra imposa. Si algú ha transigit en la contesa, aquest algú hem estat nosaltres. Vegem, si no, com els republicans i els marxistes conserven íntegres els seus punts de vista en política i en economia. Els únics que han frenat el pas, per a posar-se a to amb les circumstàncies i per a facilitar una cordialitat que semblava ben difícil d'establir, són els elements confederals i anarquistes. No es pot, en justicic, exigir més de nosaltres.

El que si s'esperava, era que els sectors estranys al nostre corresponguessin a la bona fe paleuada pel nostre organisme; que no es pensés discutir ni regatejar el dret confederal a regir, en la proporció deguda, els interessos morals, econòmics i militars del país; que no se'ns pagués amb la moneda de la ingratitud el servei que indubitablement hem prestat a l'Espanya que vol ésser lliure de totes passades.

Sabem que, malgrat l'extemplicitat de la nostra conducta, les ànimes del mal repòs no han parat de furgar i que esperen en mala hora la represa de les campanyes eivocques i críminament derrotistes. Sabem això, i callem perquè mantenim l'esperança que s'imposaran els compromisos, els voluntariosos, ço que ens conhorta i esperona per a continuar en l'observança d'una conducta plena de bons desigs i de dignitat antifeixista.

La nostra trajectòria és la del 13 famós, i de la fita a estovar, entre tots haurem de parlar-ne. Mai amb la idea de menjar-se els uns als altres, però tampoc amb el propòsit de regular el premi de la victòria als sostenidors d'una situació possibilitadora de temptacions tan agnantis i perilloses com la propiciada per la reacció espanyola.

Bona voluntat per part de tots, que més voldríem? Coheho i disciplina comprensiva. Usanjar la guerra, i amb ella, la felicitat del Poble.

Com més se'ns escomet, més atres s'aixeequen les figures dels nostres exponents. *Vocem que us parlem de Durutti, d'Ascaso, de Maroto, de Mera, de Vivancos, de Sanc, de Bajatierra, de tots els anarquistes que tant de joc us han donat en l'avantguarda i que en l'hora de la prova han sabut situar-se i enardir l'esperit del Poble perquè lluités contra el seu pitjor enemic?*

Prou han fet, anarquistes i sindicalistes revolucionaris, renunciant transitoriament a llurs tàctiques i cremant les seves millors voluntats en la foguera de la guerra. I estan disposats, ara més que mai, a fer tot allò que calgui, per roent i punxent que sigui,

TEMES UNA PLAGA DE LA GUERRA

Una de les dissorts més grans que han planat damunt d'Espanya, des de fa més de cent anys, ha estat una mena de escurriments preta. Més clar, ha estat el militarisme, l'instrument que ha regidat —d'una falsedat impositiva i brutal, volem dir— la vida general d'Espanya. Aquest mateix militarisme és el que, amb les armes a la mà, té el Poble enfront seu. És segur que aquest militarisme arribat per la caterva de generals pujats del favor palati dels borbons, serà vençut per l'esforç popular del poble espanyol, el que, després d'aquest esforç gegantí?

De les condicions del vell militarisme, envellit per la catàstrofe que està produint ara, haurà nascut un altre militarisme; més bo? Més dolent? És difícil de valdejar el que serà. Pot dir-se, però, que el nou militarisme haurà nascut de l'exèrcit guanyador de la guerra, i al davant tenim l'experiència històrica de tots els militarismes vençuts, i els seus estralls en la política general dels pobles han estat, generalment, una veritable calamitat.

No desoconem les excepcions, les mateixes que constitueixen la regla, de la qual sola s'han pogut escapar els països on l'educació democràtica és quelcom més que una figura retòrica. Precisament el casariisme anterior — casariisme encara que les instruccions dels militars a la política hagin estat una facceta col·lectiva — ha malmetut, ací a Espanya, l'educació democràtica del Poble, i no és de creure que aquest, amb el que duri la guerra, pugui adquirir la preparació política per a imposar l'exèrcit d'una sobirania democràtica.

El militarisme, en tant que és un fenomen social, és un fenomen que s'ha desenvolupat en el curs de la història, i no és de creure que aquest, amb el que duri la guerra, pugui adquirir la preparació política per a imposar l'exèrcit d'una sobirania democràtica.

Què farem, a la postguerra, per a contrarestar la influència, sempre perniciosa, del militarisme? Aquesta és la pregunta que tots hauríem de fer-nos. Nosaltres ja ens hem fet aquesta pregunta i ens l'hem contestada, i la contesta no té res a veure amb les situacions de violència, perquè tenim per descomptat que demà, més que avui, solt les actuacions intel·ligents i ponderades, les activitats sistemàtiques i ininterrompudes, les més allunyades de damunt del buit, seran les que resistiran davant dels greus problemes — greus i complexos — que la postguerra ens plantejarà. El del militarisme en serà un, i és bona que la nostra Organització comenci a pensar-hi seriósament.

Pensar-hi seriósament vol dir avançar-nos a prendre posicions, no esperar que els esdeveniments ens vinguin damunt, i allunyant-nos el possible de tot el que sigui improvisació, que en la majoria dels casos ens bastidors damunt del buit. Seria un error imperdonable pensar que l'actuació de demà podrà ésser la mateixa d'avui. Ja parlarem d'això en un altre moment que calgui millor.

Creiem — i d'aquesta creença volem que en participessin els companys més responsables de la C. N. T. — que aquests problemes de l'esdevenidor no han d'ésser tractats amb el mateix mètode que fins ara hem tractat tots els nostres problemes. Que en parlem nosaltres o que en parli un altre company, té un valor molt relatiu i massa sovint, una transcendència contraproduent. El prejudici sol substituir l'estudi seri i raonat, ço que tant de daany ha produït, tantes vegades, als nostres rangs. Aquest problema del militarisme de demà — que algú, potser, no li donarà importància — és tan greu, que pensem com fora de conveniència que els comitès superiors concessissin des d'ara a posar-lo a l'estudi de qui o dels qui pogués fer-ne un informe consciencios i de responsabilitat, el qual hauria d'ésser la base d'ulteriors determinacions orgàniques.

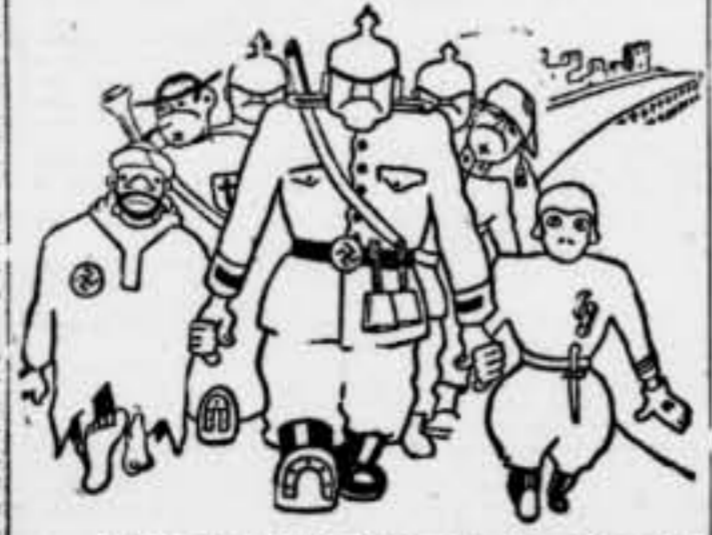
Que el cas és assumpte baladí? Pot semblar-ho, però no hi ha cap problema, per baladí que sigui, que pugui ésser estudiat amb improvisacions, com ha vingut essent de costum en els nostres medis sindicals. No ens cansem de recordar que l'actuació de demà no podrà ésser la mateixa d'avui.

Cada dia que passa, la C. N. T. va adquirint més responsabilitat davant la Història, i si fins avui ha estat tolerat que els problemes vinguessin cap a nosaltres en lloc d'estar nosaltres vers ells, demà, això no ens serà tolerat de cap de les maneres.

I a Catalunya menys que a altres indrets.

J. PIRO

NACIONALISTES ESPANYOLS (?)

— Somos un ejército integramente nacionalista da l'Espania national de la nation de Franko y de Hitler y de Mussolini.

per tal d'atrapar una victòria sense la qual la gent amb dignitat no podrà viure. Tot ho donaran els nostres Síndicats i els nostres homes per a impedir que els feixismes nacional i internacional surtin amb la seva. Però no orem casure en vicis d'orgànics si posem, ale que ens acompanyen en la lluita, la condició de comportar-se amb la noblesa i amb la sinceritat que són la característica del moviment anarco-sindicalista. Que en cap ocasió no se'ns obligui a quedar de banda, car el paper de Benjamí no creiem que agradi a ningú...

Joan del Pi

L'eix Berlín-Roma serà la ruina d'Itàlia

Diu un oficial italià: «Hem anat a Espanya» a comprometre el nostre honor militar - definitivament perdut a Guadalajara - i l'esforç per a rescatar-nos ha costat les enormes pèrdues de la conquesta de Santander»

L'ETX ROMA - BERLÍN

«La Voce degli Italiani», de París, publica una conversa sostinguda amb un oficial de l'exèrcit regular italià, del qual, després d'un naturalment, no cal dir el nom per raons que salten a la vista.

Aquesta conversa gira, precisament, entorn del viatge oficial de Mussolini a Alemanya, després de la qual el Duce es troba exposat per la seva unió amb Berlín, i dels encara més perillosos que amenacen el país en el cas de tanta temença, que Mussolini hagués anat a l'anomenada «aliança anticomunista» establida entre l'Alemanya hitleriana i el Govern japonès. La importància d'aquesta conversa prové del fet que se'n despreu una profunda anàlisi a la política de guerra del Govern feixista i a l'etx Berlín-Roma que fa d'Itàlia un instrument de la política hitleriana, aversió que va minant les més diverses tapes del poble italià.

ETIÒPIA A GUADALAJARA

Aquest alt oficial — un coratós combatent de la Gran Guerra — s'ha expressat amb molta claredat respecte a les preocupacions que dominen en els centres militars feixistes italians, pels compromisos que Mussolini hagi pogut contractar a Berlín.

—Itàlia — ha dit aquest militar — quasi ha acabat la guerra a Etiòpia. Aquesta guerra havia presentat dificultats imprevisibles que han exigut un esforç considerable de tot el país.

Després d'aquesta relativa victòria, l'interès d'Itàlia era, i és encara, aconseguir el reconstruïment definitiu de la conquesta d'Etiòpia i posar tot el seu esforç per tal d'assegurar-la, per a colonitzar-la racionalment i aixecar l'economia i les finances d'aquest país. En canvi — afegirà l'oficial —, hem anat a Espanya a comprometre el nostre honor militar — definitivament perdut a Guadalajara — i l'esforç per a rescatar-lo ens ha costat les enormes pèrdues de la conquesta de Santander.

LA INTERVENCIÓ A ESPANYA

—La cosa sabuda de tothom — hem il·lustrat — que les esperances dirigides de l'exèrcit són entusiastes de la intervenció a Espanya, i que les masses populars, per contra, en són totalment contràries.

—Les esperances — diu l'oficial, i afegirà aquestes subtils observacions que denota una visió no gaire comuna —

—Atans que tot, l'exèrcit i els seus caps no poden ésser mai entusiastes d'una empresa de la qual la gran massa del poble és hostil. La hostilitat del poble és més accentuada d'ençà del que va passar a Guadalajara, perquè els efectius humans estaven i estan completament demoralitzats, per la qual cosa el percentatge dels auto-suicidats i dels «fallos» moltas era més quantitat que el de ferits en combat.

—Però Santander...

—Sí, comparem la nostra observació — interromp l'oficial i afegirà: — Per aconseguir Santander, va haver d'intervenir més directament el nostre Estat Major; tractar els projectes, eliminar una sèrie d'oficials innaptesos, substituir-los per altres; i és van emprar veritables forces regulars de l'exèrcit i s'utilitzaren excepcionalment i rigoroses mesures contra els autoliquidats i els qui volien fugir. Però un esforç, en aquestes condicions, no pot durar sempre.

—Així creiem que les altes esferes militars són hostils a Franco i a la intervenció italiana a Espanya?

—Explicquem-nos — objecta l'oficial —. Nosaltres som nacionalistes per definició, però si Itàlia ha pogut intervenir en tota els països a favor dels partits que són o es diuen nacionals i que poden subvertir-se contra els seus Governos on ataquem a parlar?

Una pausa. Després, com si parlés a si mateix, l'oficial afegirà: — Espanya agota totalment el nostre exèrcit i els nostres mitjans. Si aquesta intervenció — diu — Itàlia s'exposaria a enfonsar-se en una situació catastròfica en cas d'una crisi europea. Per això estem molt preocupats davant els nous

ELS TEMORS DE BADOGLIO

—Però aquestes són únicament les vostres opinions personals — hem il·lustrat.

—Menys personals del que us creieu — contesta —. Com una prova del que us dic, vull contar-vos un judici del meu amic pel mariscal Badooglio sobre la situació internacional d'Itàlia, davant alguns intims col·laboradors seus. Heus ací com va expressar-se el mariscal.

«La política estable basada en l'etx Roma-Berlín — i pel que estic en aquest cas d'allargues fins a Tokio — està destinada a sotjar Anglaterra i fer inevitable una guerra contra l'Imperi Britànic França i la U. R. S. S., gairebé amb la seguretat que Amèrica entrarà a l'incertal»

LA SALVACIÓ D'ITALIA

L'oficial va afegir que Badooglio, malgrat les seves idees, se'n solidava que obeeix en tot el cas al seu Govern, per be que creia que el primer deure d'un soldat és contribuir a salvar el seu país i no pas tremolar per arruïnar-lo.

Resulta evident, segons es sapren de les mateixes apreciacions de Badooglio, que la salvació d'Itàlia i de la pau europea la portarà de l'etx Roma-Berlín.

EFEMERIDES

FRANCÉS FERRET & C

Vint-i-cinc anys de distància ens separen d'una data esdevenidora marcada per la voluntat del justicier responsable en la figura històrica del soldat Maurès. Considerem un molt graciós, ens pareix de costell, un home involucratament llatí d'alta i una fusella que distinga per a afegir un potent crit: «Viva l'Espanya Moderna».

«Viva l'Espanya Moderna» és una frase que roman exanimada i ferma; i una cançó que abandonem, esparagulla. Que obra trista.

Nosaltres, reduïts a la impotència, ens escurquem de rabia. Però no desaperterem la «sen Obrat», ordidem. I si un dia per l'esforç personal d'una comunitat de la pedagogia revolucionària, ajudem Ferrer, per segona vegada, els seus propis subterfugis.

Altament, que sap si hem concedit a la figura de Ferrer una importància excessiva o una tallo simbòlica que ens allunja de la llum del temps de la revolució que tant repugna al nostre. Ell, revolucionari conscient, prou devia alliberar, abans d'eduecar els fills de menors d'edat, que la situació es presentaria compromesa per nos d'espavils espartocòmics predisposats a excitar-se en els records que situaven algun cas d'espectacular i celebrador. Per això el nostre crit de revolució seria la florida i el coratge d'un bon planter d'ousos blancs, mentre el seu em es podria així terra.

Segur que l'Espanya tradicional perseguida, pel seu compte, la instrucció d'un símbol en la figura d'un home. De nou, per bé que fosc, els nostres clericals n'han estat sempre. S'han refusat de la força en excés, procediment, equat, que ha fet perdre brillantor al llum d'humilitat que tan interessants els feia. Ni el foc ni l'espasa van llum abans del cap llatí. Ni el cinisme santificat. Ni la groberia. Ells ho sabien, i es causi especularen Ferrer, i abans que ell, Baró, Malet, Hago i Climent Garcia. Per què aquesta altra monstruositat? Per a palmar una crueltat inútil, per a opor una altra monstruositat? Per a palmar el seguit a l'hora de les iniciatives il·luminades que en el procés de la bomba del carrer Major s'els hauria escapat de les mans el nostre portava, feia temps, la cru de l'odi marçista a Ferrer, i un dia o altre havia de curar. Fou un 13 d'octubre, en un mati mancat de sol.

Retada la corpora de l'enemic major de l'Españia, la sang trobà un subtil aturador. Montjà no envermelliria més per aquella temporada. La tasca primordial restava feta.

Però els maldats «apates» del saber internacional arribaven a París, a Roma, a Londres, a Brussel·les. Qui fer? Obeejar amb una espasa el president i el fiscal del tribunal s'entendria, per mi d'un Sant Pare que tot just acabava de parlar d'infel·litat, de pietat. No, no podem crear ni en la llestesa ni en la discreció dels nostres clergues ni en les subtilitats del Poder papal.

Venim després el maldat, la negra Itàlia. S'intenta d'ocasionar una mort civil. L'Españia espartocòmica, abans el nostre, i tracta d'infamar, just corer els seus, ale que haurà popularitzat mundialment amb tres o quatre preteses que els tres homicides valien. Així i tot, l'espanta clerical agita força, es pretén alçar amb monede l'espòtre que acaba i mortífic. Separar-nos dels durs i aquesta parerem un opuscle, un manual de calumnies que parla d'unes dones enamoradisses que es detzen enganjar, enafar i maltractar, la pròpia història del vulgar que escriu ens maldats i lla la mà fetores a la gutrera de la compludria del concert X.

S'han succeït vint-i-cinc anys després de la mort del mestre. I el record del seu sacrifici creix i s'entia per damunt dels monuments. Potser si que és aquest el moment de durar curs excepcional a la sena obra.

LA POR ALS XERRAIRE

Jo no puc justificar de cap de les maneres feixista de gairbets, ni entendre el gust d'aquell home que es lleva tard i va al caó, llegit el diari de cap a pes i escolta ambadell el desvassal de parades que l'heia, com una dia impetuosa, de la boca incoactada de l'anellador de tauda.

Parlar perquè el seria una de les feines més ingrates per als qui restem emudits vint-i-tres hores al dia. La clàssica cadena perpetua no ens secundaria una cosa tan ingratu com això si, en canvi, podem alliberar-nos del compromís — per una força major imposat — d'haver de sonetizar els pensaments i el que no són pensaments (buitor) durant dos terços del dia.

Admirer, de totes maneres, observar amb quin gust, amb quin daler, l'home que sent aquell atractiu de la parla s'expressa contínuament, sense una gaspira de repòs, impublat — sembla — per un corvat misteriós que li fa obrir i tancar la boca febrament, gustar les paraules sense sentir que se n'escapen, i recrear-se, i adhoc extastar-se, en la direcció d'unes converses que arriba un moment que no se les escolta ningú, ni falta que li fa al qui ha tingut la revelació íntima que al marge dels auditoris també és possible declamar.

Sembla que quan una mà no té ocupació profitosa, el natural és que es fagi a la butxaca; i que repesi la corpora quan està cansada; i que emmoldeti la llengua quan el pensament i la necessitat de relació no la demana. Cada òrgan té una missió a complir i l'obligació de reposar i refer-se per a conservar l'equilibri que ha de presidir les activitats de l'endemà. Si no ho fem així, el no procedim amb la prudència que la justesa de les coses aconsella, correm el perill de destruir-nos les facultats físiques a força d'exercir-les amb excess.

Encara la llengua — i qui diu la llengua diu la ploma — té el deure de provocar conflictes multipersonals si treballa de massa. Un cap grilat esfondra una persona, i una canna tremada encoixeta un noi individu. Una llengua irreprimible i una ploma escapada ofensen i confonen mentre dura l'exerc. Quan s'ha dit el que es volia, o el que convencia expressar, el més prudent és callar. Tot tenim la sobria a punt, quan la tosta està exhaurida.

Per això no comprem el gust d'aquell home que cada dia freqüenta el casino i s'empenya el rotellí fins la darrera lettra, i el discurs de l'anellador de tauda fins el mot final.

Fedrem comprovar-ho; però em sembla que la deserció del camp verbalístic s'ha de notar pel silenci sepulcral d'uns dies, i la desopressió eterna del qui s'ha empassat la serrallada dels Andes en forma d'innocents discursos i de xerrameca a la tinda, ha de passar absolutament inavertida. Era, pobret, tan poca cosa!